

- 1 Contestatorul A.B.. a contestat hotărârea Comisiei Centrale de Contestații și decizia casei teritoriale de pensii prin care i-a fost respinsă cererea formulată la data de 1 ianuarie 2012.**

În acest sens precizează că în mod greșit prin decizie nu i s-a acordat perioada suplimentară la vechimea în muncă aferentă anilor în care a contribuit cu 4% pentru pensia suplimentară, respectiv anii 1979 -1985.

Tribunalul:

- A. admite contestația, anulează hotărârea și decizia contestată și obligă casa teritorială de pensii să emită o decizie de acordare a perioadelor suplimentare la vechimea în muncă, aferentă anilor de contribuție;
- B. respinge contestația cu motivarea că perioadele suplimentare la vechimea în muncă sau la vechimea în serviciu se raportează la perioadele de contribuție ulterioară datei de 1 aprilie 2011;
- C. respinge contestația cu motivarea că nu pot fi acordate perioade suplimentare la vechimea în muncă pentru anii de contribuție la pensia suplimentară.

Răspuns: C

- 2 Curtea Constituțională sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.73 alin.1 din Legea 263/2010:**

- A. a admis excepția, cu motivarea că legiuitorul nu poate impune condiții nerezonabile pentru persoanele care și-au pierdut total sau cel puțin jumătate din capacitatea de muncă din cauza bolilor obișnuite și a accidentelor care nu au legătură cu munca în privința acordării pensiei de invaliditate; condiționând acordarea pensiei de invaliditate de împlinirea unei anumite vârste, dublată de realizarea unui anumit stagiul de cotizare, legiuitorul a încălcat această condiție de rezonabilitate și a afectat în mod direct dreptul la pensie al persoanelor prevăzute la art. 68 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 263/2010;
- B. a respins excepția cu motivarea că textul legal criticat este constituțional, că legea criticată instituie o limitare a condițiilor de acordare a pensiei de invaliditate față de Legea nr. 19/2000, dar că o atare optică legislativă este determinată de descurajarea pensionărilor pentru invaliditate care au generat în timp o creștere semnificativă a masei persoanelor asigurate înaintea vârstei standard de pensionare, cu scăderea concomitentă a numărului contribuabililor;
- C. a respins excepția cu motivarea că nu se pot reține susținerile autorului excepției de neconstituționalitate cu privire la încălcarea principiului egalității și cu privire la existența unor discriminări sau a unei încălcări a art.47 din Constituție.

Răspuns: A

- 3 Reclamantul A.C. a sesizat tribunalul solicitând obligarea pârâtei S.A "C" la plata despăgubirilor pentru prejudiciul suferit, invocând următoarele motive:**

La data de 1 august 2014 s-a încheiat contractul individual de muncă, stabilindu-se o perioadă de probă de 120 zile. Toate elementele și condițiile prevăzute de lege privind valabilitatea contractului au fost îndeplinite.

La data de 25 august 2014 angajatorul l-a informat pe salariat că începând cu 1 septembrie 2014 urmează să își desfășoare activitatea într-un nou loc de muncă, respectiv Nigeria, părțile fiind de acord să modifice contractul sub acest aspect. În data de 20 octombrie 2014, fiind în imposibilitate fizică, datorită condițiilor climaterice, precum și materială, reclamantul a notificat în scris angajatorul despre încetarea contractului de muncă.

Invocând faptul că angajatorul nu l-a informat cu privire la modalitatea de plată a drepturilor salariale, la condițiile climaterice deosebite, care l-au pus în imposibilitatea desfășurării activității, solicită plata de despăgubiri. Având în vedere că activitatea nu s-a desfășurat într-un singur loc stabil de muncă solicită și obligarea la plata unor prestații suplimentare în bani, așa cum sunt acestea cuantificate prin contractul colectiv de muncă în situația clauzelor de mobilitate. Angajatorul a solicitat respingerea acțiunii motivând că salariatul, fiind în perioada de probă, nu era necesară informarea acestuia, unitatea realizând o verificare a modului în care acesta face față atribuțiilor postului.

Tribunalul:

- A. admite acțiunea și obligă unitatea pârâtă să plătească salariatului despăgubirile și prestațiile suplimentare solicitate;
- B. admite acțiunea în parte și obligă unitatea pârâtă să plătească salariatului despăgubirile solicitate;
- C. respinge acțiunea.

Răspuns: B

- 4 Contestatoarea I.M.a formulat acțiune pe rolul tribunalului prin care a solicitat modificarea temeiului de drept privind concedierea din art. 61 lit. d în art. 61 lit. c din Codul muncii, deoarece deține o fișă medicală unde se consemnează "apt condiționat de alternarea poziției șezând pe scaun cu pauze compensatorii, corectarea poziției în timpul desfășurării activității profesionale".**

Tribunalul:

- A. a respins cererea de modificare a temeiului de drept privind concedierea, cu motivarea că nu există cadrul legal prin care să înlocuiască, respectiv să modifice temeiul juridic al concedierii;
- B. a admis cererea și a obligat pe intimată să emită o altă decizie întemeiată pe prevederile art. 61 lit.c, din Codul muncii, dat fiind faptul că s-a constatat prin acea fișă medicală inaptitudinea contestatoarei de a îndeplini atribuțiile locului de muncă ocupat;
- C. a respins cererea, cu motivarea că, deși instanța poate modifica temeiul de drept al concedierii, în cauză nu se impune această modificare deoarece reclamanta nu posedă un aviz medical de inaptitudine permanentă în desfășurarea funcției pe care o exercită.

Răspuns: A

- 5 Prin contestația formulată pe rolul tribunalului, salariatul G.H. a solicitat anularea deciziei prin care s-a dispus desfacerea disciplinară a contractului de muncă, motivând că decizia nu cuprinde data săvârșirii faptelor imputate și nici alte elemente din care să rezulte această dată, fiind precizată doar săvârșirea unor abateri disciplinare constând în sustragerea unor bunuri din patrimoniul angajatorului.**

Tribunalul:

- A. a respins contestația cu precizarea că lipsa datei săvârșirii abaterii disciplinare nu conduce la nulitatea deciziei, neprezentând relevanță sub niciun aspect;
- B. a admis contestația, cu motivarea că data săvârșirii faptei este reglementată expres de art. 252 alin. 2 din Codul muncii ca element obligatoriu pe care trebuie să-l cuprindă decizia de sancționare;
- C. a admis contestația, reținând că data săvârșirii faptei constituie un element necesar nu numai pentru descrierea faptei, ci și pentru verificarea termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare.

Răspuns: C

- 6 Sesizată cu soluționarea recursului în interesul legii, cu privire la interpretarea și aplicarea art. 76 lit.b din Codul muncii, raportat la dispozițiile art. 78 din același cod, ÎCCJ a statuat că lipsa din cuprinsul deciziei de concediere a mențiunii privind durata preavizului acordat salariatului:**

- A. este sancționată cu nulitatea deciziei chiar dacă angajatorul face dovada că i-a acordat salariatului preavizul cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin. 1 din Codul muncii. Aceasta este o mențiune obligatorie, lipsa ei atrăgând nulitatea absolută a deciziei;
- B. este sancționată cu nulitatea relativă a deciziei atunci când angajatorul face dovada că i-a acordat salariatului preavizul cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin. 1 din Codul muncii, deoarece omiterea indicării acestui element în cadrul deciziei de concediere afectează legalitatea măsurii de concediere;
- C. nu este sancționată cu nulitatea deciziei atunci când angajatorul face dovada că i-a acordat salariatului preavizul cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin. 1 din codul muncii sau cu durata prevăzută în contractele colective sau individuale de muncă.

Răspuns: C

- 7 Curtea Constituțională, sesizată cu privire la constituționalitatea art. 16 alin.1 și a art. 260 alin. 1 lit. e din Legea 53/2003,a statuat că:**

- A. textele criticate sunt constituționale,însă în situația în care se instituie un tratament juridic diferit pentru angajator și angajat la momentul încheierii contractului de muncă se încalcă principiul egalității;
- B. textele criticate sunt constituționale, deoarece obligația încheierii contractului individual de muncă în formă scrisă, anterior începerii raporturilor de muncă nu îngrădește dreptul la muncă sau libertatea alegerii locului de muncă;
- C. excepția de neconstituționalitate cu privire la aceste texte este inadmisibilă, preținsele probleme de neconstituționalitate sunt de fapt determinate de o greșită interpretare a legii, asupra căreia trebuie să se pronunțe instanța de judecată.

Răspuns: B

- 8 Contestatorul D.C. a contestat decizia casei teritoriale de pensii prin care s-a constatat reziliat contractul de asigurare socială.

În motivare a arătat că a primit prin poștă un act adițional prin care se dubla venitul asigurat și că a refuzat semnarea acestuia, în lipsa unei clauze sau prevederi legale care să prevadă o astfel de situație. Arată și faptul că a înțeles să plătească în continuare contribuțiile la nivelul anterior.

Casa de pensii prin întâmpinare a arătat că actul adițional a fost emis având în vedere că asiguratul este încadrat în baza unui contract individual de muncă. Ca urmare a faptului că veniturile salariale ale acestuia s-au dublat, s-a emis și actul adițional respectiv. Cum asiguratul nu a înțeles să semneze actul adițional și nici să plătească contribuțiile la noua valoare, s-a constatat reziliat contractul prin decizia contestată.

Tribunalul:

- A. respinge contestația cu motivarea că ,dată fiind calitatea de asigurat obligatoriu prin efectul legii, contribuția se stabilește de către asigurator;
- B. admite contestația, anulează decizia;
- C. respinge contestația cu motivarea că persoanele care desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sunt asigurate obligatoriu, prin efectul legii și nu pot fi asigurate pe bază de contract de asigurare socială.

Răspuns: B

- 9 Contestatorul A.C. a contestat hotărârea Comisiei Centrale de Contestații și decizia casei teritoriale de pensii pentru motivul că, în mod greșit, i-a fost respinsă cererea de acordare a pensiei.

În acest sens precizează că are calitatea de tutore al numitei F.G. care este beneficiara unui drept de pensie de urmaș. Arată că aceasta a părăsit definitiv România și i-a cedat acest drept, neînțelegând să se mai folosească de acesta. În consecință, a formulat cerere către casa de pensii la care a anexat actele doveditoare și actul de cesiune. Solicită anularea deciziei și obligarea la emiterea unei noi decizii prin care drepturile să fie stabilite începând cu data autentificării actului de cesiune sau, în subsidiar, cu data înregistrării cererii.

Tribunalul:

- A. admite contestația, anulează hotărârea și decizia contestată și obligă casa teritorială de pensii să emită o decizie de acordare a pensiei începând cu data îndeplinirii condițiilor de acordare, respectiv data cesiunii;
- B. admite contestația, anulează hotărârea și decizia contestată și obligă casa teritorială de pensii să emită o decizie de acordare a pensiei începând cu data înregistrării cererii;
- C. respinge contestația.

Răspuns: C

- 10 Sesizată cu soluționarea recursului în interesul legii, în legătură cu aplicarea și interpretarea art.252 alin.1 din Codul muncii, ÎCCJ a statuat:

- A. că momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile prevăzut la art. 252 alin. (1) din Codul muncii, republicat, este data la care reprezentantul angajatorului, abilitat să aplice sancțiuni disciplinare, a luat la cunoștință despre săvârșirea faptei din procesul verbal de sesizare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei;
- B. cercetarea disciplinară trebuie să se efectueze în interiorul termenului de prescripție de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea faptei;
- C. reglementarea a două termene de prescripție constituie o aplicare a principiului protejării intereselor ambelor părți ale raportului de muncă și al egalității armelor, respectiv un termen minim de 30 de zile, acordat angajatorului pentru a verifica dacă aspectele constatate în procedura cercetării prealabile constituie abatere disciplinară, dacă se impune aplicarea unei sancțiuni disciplinare pentru această abatere și pentru a motiva măsura luată, cât și un termen de maximum 6 luni - în care este inclus și termenul de 30 de zile - pentru a înlătura orice abuz al angajatorului rezultând din poziția sa dominantă în cadrul raportului de muncă.

Răspuns: C

11 În cadrul unui proces început sub noul Cod de procedură civilă, prin cererea de completare a hotărârii instanței de apel, B.M. a invocat omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată. Instanța a respins cererea de completare a hotărârii, apreciind că aceasta este nefondată față de împrejurarea că, la dezbaterile în fața instanței de apel, B.M. nu a solicitat cheltuieli de judecată, renunțând în acest mod la cererea de acordare a acestora cuprinsă în întâmpinarea depusă în apel. Chiar dacă în concluziile scrise B.M. a solicitat cheltuieli de judecată, această cerere formulată după închiderea dezbaterilor nu mai putea fi luată în considerare. Împotriva deciziei din apel, B.M. a formulat recurs.

Instanța de recurs:

- A. a respins recursul ca nefondat deoarece B.M. a renunțat la solicitarea cheltuielilor de judecată, cuprinsă în întâmpinare, prin aceea că nu a formulat o cerere de acordare a cheltuielilor de judecată cu ocazia dezbaterilor;
- B. a admis recursul și a trimis cauza spre rejudecare la instanța de apel, apreciind că renunțarea la cheltuielile de judecată solicitate prin intermediul întâmpinării nu poate fi dedusă din faptul că B.M. nu a formulat o astfel de cerere cu ocazia dezbaterilor, fiind necesară o renunțare explicită, în condițiile art.406 C.pr.civ.;
- C. a admis recursul având în vedere că renunțarea la cheltuielile de judecată solicitate prin intermediul întâmpinării nu poate fi dedusă din faptul că B.M. nu a formulat o astfel de cerere cu ocazia dezbaterilor, fiind necesară o renunțare explicită, în condițiile art.406 C.pr.civ. și a reținut cauza spre judecare, întrucât situația de fapt fiind lămurită pe deplin, instanța de recurs se poate pronunța asupra cheltuielilor de judecată.

Răspuns: B

12 La data de 22 mai 2014, reclamantul A.V., domiciliat în orașul Brad, Jud. Hunedoara, a depus o cerere de chemare în judecată la Judecătoria Orăștie, chemând în judecată pârâtul G.T., cu domiciliul în Orăștie, solicitând instanței obligarea pârâtului la plata sumei de 100.000 de lei cu titlu de daune materiale, rezultate dintr-un accident rutier produs din culpa pârâtului neasigurat RCA și care a avut loc în Municipiul Deva, solicitând și judecarea în lipsă. Pârâtul nu a depus întâmpinare. La primul termen de judecată, la care părțile legal citate au lipsit, procedând la verificarea din oficiu a propriei competențe, prima instanță a constatat că potrivit art.113 C.pr.civ., în cazul unor astfel de litigii, competența aparține instanței în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită sau s-a produs prejudiciul.

Prin urmare, în considerarea acestor dispoziții legale, a declinat competența de soluționare a litigiului în favoarea Judecătoriei Deva, respectiv a instanței în a cărei rază teritorială s-a săvârșit fapta ilicită, în același loc producându-se și prejudiciul pretins încercat de către reclamant.

Cauza s-a înregistrat la Judecătoria Deva la data de 15 octombrie 2014. Înainte de primul termen de judecată, reclamantul a depus note de ședință prin care a solicitat declinarea competenței în favoarea Judecătoriei Orăștie, apreciind că aceasta era competentă să soluționeze cererea sa și a declinat în mod greșit competența. Pârâtul a depus întâmpinare prin care a arătat că se opune declinării de competență, întrucât numai pârâtul poate invoca excepția necompetenței teritoriale relative, iar între timp, începând cu data de 1 octombrie 2014, și-a mutat domiciliul în Deva.

Analizând excepția de necompetență teritorială invocată, Judecătoria Deva va pronunța următoarea soluție:

- A. va respinge excepția de necompetență, întrucât este vorba despre o competență teritorială alternativă, care nu este de ordine publică, caz în care excepția de necompetență poate fi invocată numai de către pârât;
- B. va respinge excepția de necompetență întrucât, potrivit legii, este una din instanțele deopotrivă competente să soluționeze cererea reclamantului, astfel că nu se poate declara necompetență;
- C. va declina competența în favoarea Judecătoriei Orăștie, întrucât aceasta a devenit singura instanță competentă, dintre cele enumerate de lege, ca urmare a alegerii făcute de reclamant în condițiile art.116 C. pr.civ.

Răspuns: C

- 13 La data de 18 februarie 2013 a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei X cererea ce chemare în judecată prin care reclamantul A.A. a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare intervenit la data de 7 mai 2010 între reclamant și pârâtul B.B. privind imobilul situat în orașul X, obligarea pârâtului B.B. la plata către reclamant a sumei de 80 000 euro la cursul de schimb de la data rămânării definitive a hotărârii, precum și obligarea pârâtului B.B. să-i predea pârâtului C.C. imobilul în cauză.

În motivarea cererii reclamantul a arătat că prin sentința nr.Y/2012 a fost anulat contractul de vânzare-cumpărare încheiat la data de 12 martie 2007 între pârâți privind imobilul menționat anterior, pentru vicierea consimțământului. Astfel, pârâtul B.B. i-a vândut un bun cu privire la care nu era proprietar, impunându-se anularea actului de vânzare cumpărare în cauză ca act subsecvent și repunerea părților în situația anterioară.Reclamantul a făcut trimitere și la clauza de la art.4 din contractul de vânzare care reglementa obligația de evicțiune.

Prin sentința Z/2013 Judecătoria X a respins cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, reținând că reclamantul a invocat ca motiv de nulitate a contractului nerespectarea de către pârâtul B.B. a clauzei privind obligația de garanție pentru evicțiune, or, potrivit art.1341 C.civ. de la 1864 reclamantul cumpărător nu poate să solicite anularea contractului, ci doar restituirea prețului, în condițiile în care dovedește că împotriva sa s-a formulat o acțiune în justiție privind predarea imobilului. Simpla temere că va fi evins întrucât la data încheierii contractului pârâtul B.B. nu era proprietar nu este suficientă pentru promovarea unei acțiuni în răspundere pentru evicțiune. În plus, în speță, nu s-a făcut dovada plății prețului de 80.000 euro, în cuprinsul contractului prevăzându-se ca plata se va face în numerar la data semnării contractului.

Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul, susținând că prima instanță a reținut în mod nelegal că nu s-a făcut dovada plății prețului și că nu sunt îndeplinite condițiile pentru operarea garanției pentru evicțiune, deși acțiunea a fost demarată în baza anulării actului subsecvent și repunerii părților în situația anterioară.

Apelantul a mai arătat că susținerile intimatului-pârât în sensul că nu deține imobilul și nu a făcut dovada plății prețului nu au nicio justificare atâta timp cât în art. 5 din contract se prevede că plata s-a făcut la data semnării contractului, iar din actele dosarului reiese că în anul 2011 se afla în posesia imobilului.

Cât privește garanția pentru evicțiune, apelantul-reclamant a arătat că a indicat clauza de la art.4 din contract pentru a susține afirmația că pârâtul nu este proprietar al imobilului.

Instanța de apel a pronunțat următoarea soluție:

- A. a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe, întrucât, prin trimitere la neoperarea garanției contra evicțiunii, deși în speță s-a invocat principiul subsecvenței actului juridic dedus judecării, în raport cu primul act de vânzare-cumpărare ce a fost anulat de către instanța de judecată, prima instanță a schimbat cauza actului juridic dedus judecării, aspect ce echivalează cu necercetarea fondului dedus judecării;
- B. a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și a judecat procesul evocând fondul, întrucât, prin trimitere la neoperarea garanției contra evicțiunii, deși în speță s-a invocat principiul resolutio jure dantis, resolvitur jus accipientis, prima instanță a schimbat cauza actului juridic dedus judecării, aspect ce echivalează cu necercetarea fondului dedus judecării;
- C. a respins apelul ca nefondat întrucât invocarea clauzei de la art.4 din contractul de vânzare-cumpărare de către reclamant în finalul acțiunii a fost făcută în sensul fundamentării acțiunii pe nerespectarea dispoziției de garanție contra evicțiunii.

Răspuns: B

- 14 Prin cererea înregistrată pe rolul judecătorei, la data de 5 martie 2013, reclamantii G.A. și G.R. au solicitat rectificarea suprafeței imobilului înscris în cartea funciară nr.8754, nr. top. 45/b, de la suprafața de 758 mp. la suprafața de 3.465 mp., învederând că înscrierea în cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația juridică reală a imobilului. Analizând raportul de expertiză extrajudiciară depus de reclamantii, judecătoria a admis cererea, prin încheierea nr.45 din 31 mai 2013, și a dispus rectificarea corespunzătoare a suprafeței din cartea funciară. Soluția a rămas definitivă prin neapelare.

Ulterior, la data 24 august 2013, numitul L.T. a formulat contestație în anulare împotriva acestei încheieri, adresată aceleiași judecătorei, solicitând acesteia anularea încheierii, învederând că, în realitate, prin această încheiere a fost expropriat de terenul proprietatea sa, înscris în C.F. nr.2835 cu nr. top.654/1/2 aflat în vecinătatea terenului reclamantilor. A subliniat că s-a confruntat cu aceeași situație, terenul său având o întindere mai mare decât cea înscrisă în cartea funciară. Învederează că, în calitate de proprietar vecin trebuia citat în proces în calitate de pârât, însă judecătoria a soluționat cererea fără a dispune citarea sa, lipsindu-l prin hotărârea dată, fără niciun temei legal, de o suprafața însemnată din proprietatea sa. A invocat dispozițiile art.504 alin.1 C. pr.civ.

Analizând contestația în anulare și constatând că proprietarii tabulari ai terenului învecinat nu au fost citați în proces, judecătoria a pronunțat sentința civilă nr.654/31 octombrie 2013 prin care a admis contestația și a dispus anularea încheierii.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantii G.A. și G.R., invocând nelegalitatea hotărârii primei instanțe, apreciind că nu se impunea sub nicio formă citarea pârâtului în proces, având în vedere obiectul cererii lor, iar pârâtul nu putea promova contestația în anulare câtă vreme nu a fost parte în proces.

Analizând apelul declarat, tribunalul:

- A. va respinge apelul și va menține soluția primei instanțe întrucât cererea de rectificare a cărții funciare cu care a fost investită inițial avea caracter contencios și nu putea fi soluționată printr-o încheiere în temeiul procedurii necontencioase;
- B. va admite apelul reclamantilor, și va schimba hotărârea atacată în sensul că va respinge contestația în anulare ca lipsită de interes întrucât contestatorul își poate valorifica dreptul de proprietate numai pe calea unei acțiuni în grănițuire și revendicare, neobținând niciun folos practic din anularea încheierii primei instanțe, care nu îi poate fi opusă câtă vreme nu a fost pronunțată în contradictoriu cu el;
- C. va admite apelul și va schimba sentința atacată în sensul respingerii contestației în anulare, întrucât a fost formulată de o persoană care nu a figurat ca parte în proces.

Răspuns: C

- 15 La data de 20 iunie 2014, reclamantul T.F. a depus la judecătoria o plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de radiere din cartea funciară a unui drept real de uzufruct care a încetat să mai existe ca urmare a decesului titularului dreptului de uzufruct, formulând plângerea în contradictoriu cu Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară și învederând instanței că nu poate indica niciun alt pârât deoarece nicio altă persoană nu îi neagă susținerile privind stingerea dreptului de uzufruct care greva în trecut dreptul său de proprietate. Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară a depus întâmpinare prin care a invocat mai multe excepții:
- I.- că nu are legitimitate procesuală pasivă, deoarece conform deciziei nr.72/2007 a ICCJ, pronunțată în interesul legii, în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 7/1996, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă;
- II.- că reclamantul nu depus plângerea la oficiu, conform art.31 alin.3 din Legea nr.7/1996 republicată, și
- III.- că reclamantul nu a formulat cererea de reexaminare la care se referă art.31 alin.2 din același act normativ, deși aceasta era obligatorie, conform acestui text de lege care prevede că „persoanele interesate sau notarul public pot formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere, în termen de 15 zile de la comunicare, care se soluționează în termen de 20 de zile prin încheiere de către registratorul-șef din cadrul oficiului teritorial în raza căruia este situat imobilul”. A invocat că potrivit art.31 alin.3 din Legea nr.7/1996, numai „împotriva încheierii registratorului-șef emise potrivit alin.2, cei interesați sau notarul public pot formula plângere, în termen de 15 zile de la comunicare”, care este de competența judecătoriei.
- La primul termen de judecată, în lipsa părților legal citate, constatând că petentul a solicitat judecata în lipsă și deliberând asupra excepțiilor invocate și a ordinii lor de soluționare, judecătoria va pronunța următoarea soluție:
- A. va respinge plângerea ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, valorificând jurisprudența mai veche a instanței supreme, întrucât este obligatorie pentru instanțe;
- B. va respinge cererea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a urmat procedura prealabilă obligatorie de atacare cu cerere de reexaminare a încheierii de respingere dată de registrator, având în vedere că legea nu deschide calea plângerii la instanță decât împotriva încheierii registratorului-șef;
- C. va califica plângerea petentului ca fiind o cerere de reexaminare în sensul art.31 alin.2 din Legea nr.7/1996 și va declina competența de soluționare a acesteia în favoarea registratorului-șef al OCPI.

Răspuns: B

- 16 Cu ocazia deliberării, completul de apel constată că ambele părți au fost nelegal citate la singurul termen de judecată din cauză, în condițiile în care ambele au lipsit. Astfel, apelantul a fost citat la domiciliul său, iar nu la cel al reprezentantului indicat în cererea de apel, iar intimatul nu a fost citat deloc.

În această situație:

- A. instanța va putea dispune repunerea cauzei pe rol deoarece ea poate hotărî asupra unei cereri numai dacă părțile au fost legal citate ori s-au prezentat;
- B. instanța nu va putea dispune repunerea cauzei pe rol deoarece art.400 C.pr.civ. permite repunerea pe rol numai dacă sunt necesare probe sau lămuriri noi, iar nu dacă procedura de citare este viciată;
- C. în cazul în care au opinii contrare, cei doi judecători sunt datori să se unească într-o singură opinie, pentru că nu se poate constitui un complet de divergență pentru a hotărî asupra chestiunii repunerii cauzei pe rol.

Răspuns: A

- 17 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul judecătoriei la 12 iunie 2014, reclamanta S.F. a cerut desfacerea căsătoriei încheiate cu pârâtul S.B. din culpa acestuia din urmă. În susținerea afirmației privind vinovăția a solicitat doar audierea în calitate de martor a mamei sale, numita M. Pârâtul S.B. a formulat întâmpinare prin care a arătat că este de acord cu desfacerea căsătoriei, dar din vina reclamantei. Drept probă a culpei exclusive a lui S.F. a propus numai audierea ca martor a fratelui său F.

La termenul de încuviințare a probelor, reclamanta S.F. s-a opus audierii martorului propus de pârât, iar acesta din urmă audierii martorului propus de reclamantă, ambii pentru motivul că M. și F. nu pot fi martori deoarece sunt rude în grad prohibit de lege.

Instanța:

- A. va deceda părțile din probele propuse și le va pune în vedere să indice alte probe în susținerea afirmațiilor privind vinovăția;
- B. va lua act de situație și va stabili că cei doi martori nu pot fi audiați;
- C. va lua act de situație, dar va audia cei doi martori.

Răspuns: C

18 Curtea Constituțională a avut în vedere următoarele argumente la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Codul de procedură civilă cuprinse în art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3), precum și în art. 486 alin. (3) cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs prin avocat:

- A. legiuitorul nu poate da dreptului la apărare garantat de Constituție valențe care contravin caracterului său de garanție a dreptului la un proces echitabil;
- B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a avut o poziție tranșantă în sensul că cerința ca reclamantul să fie reprezentat de un avocat calificat în fața Curții de Casație poate fi, prin ea însăși, contrară art.6 din Convenție;
- C. limitările aduse dreptului de a ataca prin recurs hotărârile judecătorești din perspectiva accesului liber la justiție nu au un scop legitim.

Răspuns: A

- 19 Reclamantul AA a formulat o acțiune în anularea unui certificat de moștenitor emis pe numele pârâților AN și BC, iar la judecata în fond a cauzei, instanța a acordat 23 de termene, în principal pentru lipsa dosarului notarial.

În calea de atac, sentința pronunțată de instanța de fond a fost casată cu trimitere spre rejudecare, iar cu ocazia rejudecării, s-au acordat 18 termene de judecată. Judecata căii de atac exercitată împotriva celei de a doua hotărâri a durat 2 ani, iar durata totală a procedurilor derulate a fost de 6 ani și 4 luni.

După finalizarea procesului, reclamantul AA a formulat împotriva statului o acțiune în despăgubiri pentru durata nerezonabilă a procedurii în fața instanței naționale.

Ulterior, reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere întemeiată pe articolul 13 din Convenție.

CEDO va constata că nu a fost încălcat articolul 13 din Convenție în situația în care:

- A. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, motivând că urmează a fi adoptată o lege specială privitoare la dreptul la despăgubire, pentru situația în care se invocă durata nerezonabilă a procedurii;
- B. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a formulat anterior o cerere privind accelerarea procedurii, astfel încât nu are deschisă calea acțiunii în despăgubiri;
- C. acțiunea a fost admisă, cu respectarea garanțiilor prevăzute de articolul 6 (referitoare la accesul la justiție și durata rezonabilă a acestui tip de procedură), iar reclamantului i-a fost acordată o reparație comparabilă cu cele acordate de CEDO în cauze similare, care i-a fost plătită efectiv în termen de 1 lună de la pronunțarea hotărârii instanței interne.

Răspuns: C

20 La sfârșitul anului 2013 domnul AB, cetățean român domiciliat în România, a cumpărat un autoturism de ocazie din Bulgaria. Dorind să înmatriculeze acest vehicul în România a fost obligat să achite timbrul de mediu, potrivit legislației naționale în vigoare.

La începutul anului 2014, domnul AB a sesizat instanța română competentă cu o cerere privind restituirea timbrului de mediu. El a invocat că legislația națională aplicată este incompatibilă cu prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 30 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 36 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 110 TFUE.

Răspuns: C